

Στις αρχές του έκτου καιρού της Δεύτερης Εποχής, το Λούβερρο ήταν η πρώτη ανεξάρτητη αυτοκρατορία των Ένκι. Ο Ρουν Λούβερ ήταν ο απόλυτος κυρίαρχος όλης της κεντρικής Ναᾶρ και ο μύθος του εξαπλώθηκε πολύ πέρα από τα μέρη στα οποία περπατούσε. Το μοναδικό αγκάθι στην απόλυτη κυριαρχία του ήταν πώς στα ανατολικά του, μερικές μόλις δεκάδες ακαίνες μακριά, υπήρχε μια περιοχή που δεν μπορούσε να ελέγξει. Το Κάνταλον, το σκοτεινό δάσος που απλωνόταν μέχρι τις ακτές της θάλασσας της ομίχλης και μέσα του κατοικούσαν διάφορες φυλές που συχνά έφταναν στα όρια του βασιλείου του. Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι Κάνταλορ, όπως λέγανε οι κάτοικοι της πεδιάδας της Ναᾶρ τους λαούς του δάσους, έφταναν στο όριο των περιοχών τους και άρπαζαν από αντικείμενα, μέχρι ζώα και μικρά παιδιά.

Ο Ρουν ήξερε πως μέσα στο δάσος υπήρχαν κοιτάσματα από πολύτιμα μέταλλα, σπάνια βότανα και ζώα των οποίων το κρέας ήταν θρεπτικότερο από οτιδήποτε μπορούσε να βρει κανείς στην πεδιάδα. Και ήθελε μερίδιο σε όλα αυτά, ψάχνοντας τρόπους να ελέγξει το δάσος. Ήξερε ότι αν κατάφερνε κάτι τέτοιο, θα μπορούσε να φτάσει την

εξουσία του σε επίπεδα που κανείς μέχρι τότε δεν είχε καταφέρει. Το μόνο που τον σταματούσε όμως από την απόλυτη κυριαρχία που ονειρευόταν ήταν ο Σιθ, ο Σκοτεινός Θεός του Δάσους.

Ήταν μία ιστορία που ήξερε πριν γίνει Άρχοντας αυτού του τόπου και στους καιρούς που μεσολάβησαν έγινε ακόμα πιο ξακουστή. Βαθιά μέσα στα δέντρα, ένας Ζεν-Σεν χωρίς πρόσωπο, χωρίς όνομα, χωρίς παρελθόν. Κανείς δεν ήξερε τίποτα για αυτόν. Άλλοι λέγανε πως ήταν η ζωντανή κατάρα της Νιντή, ενώ άλλοι, πως ήταν η ίδια η ενσάρκωση του θανάτου.

Και, ενώ όλοι έτρεμαν τον Σιθ, οι καιροί που πέρασαν και η εξουσία που απέκτησε, έκαναν τον Ρουν να σκεφτεί διαφορετικά. Άρχισε να πιστεύει πως οι φυλές του δάσους μεγαλοποιούσαν τα όσα λέγανε για τις δυνάμεις του και πως ίσως να μην υπήρχε καν κάποιος τέτοιος Θεός στο δάσος. Άλλωστε, όπως σκέφτηκε, αν υπήρχε ένα τόσο ισχυρό πλάσμα, γιατί να έμενε εκεί και ποτέ κανείς να μην το είχε δει; Γιατί δε διεκδικούσε τον κόσμο;

Και, ενώ η επιθυμία του για επέκταση στο Κάνταλουν τον ωθούσε σε αυτές τις σκέψεις, η λογική του τον κρατούσε στα σύνορά του. Ανά καιρούς, αρκετοί τυχοδιώκτες αναζήτησαν τον Σιθ και ποτέ κανένας δεν έζησε για να πει την ιστορία του.

Ήρθε όμως η στιγμή που η φιλοδοξία και η αρχομανία του τον οδήγησαν στο να πάρει μια παράτολμη απόφαση. Θα επεκτεινόταν στο Κάνταλουν και θα έστηνε οχυρό εκεί. Μέσα από αυτό θα ξεκινούσε την αναζήτηση για όλα τα πολύτιμα προϊόντα που είχε κρυμμένα μέσα του το απέραντο δάσος.

Συγκεντρώνοντας ισχυρό στρατό έφτασε στα όρια του δάσους και εισέβαλε μέσα του. Με χίλιους οπλίτες και τετρακόσιους καβαλάρηδες με τόξα, προχωρούσε κόβοντας δέντρα και φτιάχνοντας ένα πλατύ μονοπάτι προς τα ενδότερά του. Και προχώρησε αρκετά μέχρι να αντιμετωπίσει τους πρώτους Κάνταλορ. Δεν πολέμησε όμως ποτέ μέσα στα δέντρα που ήξεραν οι λαοί του δάσους, παρά πάντα υπαναχωρούσε και τους περίμενε σε ανοιχτό χώρο, εκεί που ο στρατός του ήταν ανίκητος. Παρέσυρε πολλούς από τους ιθαγενείς του δάσους σε ανοιχτές μάχες και δεν έχασε ούτε μία. Έκαιγε, έσφαζε και αποψίλωνε, ώσπου εκατόν ενενήντα πέντε μερόνυχτα αργότερα, είχε εισχωρήσει πλέον βαθιά μέσα στο δάσος. Εκεί ξεκίνησε να χτίζει και το οχυρό του. Εκατοντάδες εργάτες ήρθαν και με υλικά από όλη την Ναάρ, έστησαν ένα επιβλητικό οχυρό, ενώ μέσα στον ίδιο καιρό, έφτιαξαν δρόμο που το συνέδεε με την Γκίλνταμορ. Το ονόμασε Γκουτ-Ίφασκ, και από εκείνη την ημέρα περνούσε αρκετό χρόνο σε αυτό το μέρος.

Με το Γκουτ-Ίφασκ ως ορμητήριο, ο Ρουν πάτησε για τα καλά στο Κάνταλουν. Αναζητούσε μέταλλα και πετράδια και κυνηγούσε τα ζώα με το σπάνιο κρέας. Όμως, όλες αυτές οι ενασχολήσεις στοίχιζαν αρκετές ψυχές, τόσες, που άρχισε να υπάρχει δυσανεμία στις τάξεις του στρατεύματός του. Σύντομα υπήρξαν εντάσεις και διχόνοια, κάτι που δυσχεράνθηκε όταν μια ολόκληρη διμοιρία του εξαφανίστηκε αφήνοντας πίσω της μόνο μερικά κομμένα μέλη.

Τρόμος επικράτησε στις τάξεις όσων βρίσκονταν στο Γκουτ-Ίφασκ και όλοι πίστευαν ότι ο Θεός του Δάσους ήταν υπεύθυνος για ό,τι έγινε. Βλέποντας αυτά ο Ρουν, και πλημμυρισμένος από την απληστία του για τα όσα ένωθε

πως είχε αποκτήσει, αποφάσισε πως θα έπρεπε να δώσει ένα τέλος σε αυτήν την ιστορία και μάλιστα με τρόπο που θα δόξαζε το όνομά του πέρα από τα θνητά όρια. Αν υπήρχε Θεός του Δάσους, θα τον σκότωνε ο ίδιος.

Επέστρεψε στην Γκίλνταμορ και ζήτησε τη βοήθεια του Μέντριαλ. Εκείνος του είπε πως, ό,τι και να ήταν στο δάσος, καλύτερα να μην επιχειρούσε να διασταυρωθεί μαζί του. Ο Ρουν όμως δεν τον άκουσε και έβγαλε διάγγελμα, καλώντας τους καλύτερους πολεμιστές της χώρας να τον ακολουθήσουν και μαζί να σκοτώσουν τον Σιθ. Υποσχέθηκε υψηλές αμοιβές, ακόμα και παραχώρηση περιοχών του βασιλείου του με τίτλους ιδιοκτησίας που θα σφράγιζε ο ίδιος με το αίμα του. Το νέο έφτασε γρήγορα σε κάθε πόλη και χωριό της Ναᾶρ. Ο Βασιλιάς της Γκίλνταμορ έδινε χρυσό και τίτλους, για μία αποστολή όπου κανείς δεν ήξερε τι θα αντιμετώπισει.

Λίγα μερόνυχτα μετά, άρχισαν να καταφτάνουν οι πρώτοι. Αδίστακτοι, τυχοδιώκτες, φονιάδες, αλλά όλοι τους ατρόμητοι και φιλόγυροι. Ο Ρουν περίμενε μέχρι να μαζευτούν αρκετοί και αφού τους υπέβαλε σε δοκιμασίες, πήρε τους πενήντα καλύτερους. Τους κράτησε εκεί και τους έφτιαξε πανοπλίες και όπλα από ντόρεθ, τα οποία σφυριλατήθηκαν με το αίμα τους για να είναι μοναδικά για τον καθένα. Αφού λοιπόν τελείωσε με τον εξοπλισμό, όλοι τους εκπαιδεύτηκαν σε ακραίες συνθήκες μάχης και, παρότι απaráμιλλος μαχητής, ο Ρουν ένωθε λίγος ανάμεσα σε κάποιους από αυτούς. Ιδιαίτερα απέναντι σε δύο, τον Γκενέτριο και τον Μάρβιντορ.

Όταν πια ήταν έτοιμοι, ξεκίνησαν για το οχυρό τους

και από εκεί χάραξαν πορεία για τα βάθη του Κάνταλουν. Πενήντα επίλεκτοι στρατιώτες και ο Ρουν, διέσχισαν το δάσος για να βρουν τον Σιθ, τον σκοτεινό Θεό του Δάσους. Περιπλανήθηκαν αρκετές ημέρες χωρίς να χάσουν το ηθικό τους, μέχρι που έφτασαν σε ένα χωριό ιθαγενών. Οι τελευταίοι που τους είχαν δει να πλησιάζουν, κρύφτηκαν στα δέντρα και επιτέθηκαν με όλες τους τις δυνάμεις από κάθε κατεύθυνση. Όμως, οι επίλεκτοι του Ρουν κατέσφαξαν τους περισσότερους και βασάνισαν μέχρι θανάτου όσους δεν υποτάχτηκαν. Κράτησαν ελάχιστους ζωντανούς, ανακρίνοντάς τους μέχρι να βρουν κάποιον που θα τους οδηγούσε σε αυτόν που αναζητούσαν. Και βρήκαν, ένα νεαρό αγόρι με το όνομα Φίνραν.

Απειλώντας τον με το τσεκούρι του, ο Μάρβιντορ ανάγκασε τον Φίνραν να τους οδηγήσει στο μονοπάτι όπου ήταν το λημέρι του Σιθ. Και όσο πλησιάζανε προς τα εκεί, το ασθενικό φως όλο και λιγότευε, ενώ η ζέστη και η υγρασία γίνονταν ξερή παγωνιά. Τα φυτά αραιώναν και η φύση έμοιαζε νεκρή, μέχρι που βγήκαν σε ένα ξέφωτο όπου στο κέντρο του έστεκε μία πρόχειρα φτιαγμένη πετρόχτιστη καλύβα. Ο Ρουν έκανε νεύμα και όλοι σταμάτησαν. Η ορατότητα ήταν χαμηλή και μία απόκοσμη ανατριχίλα διαπέρασε τους περισσότερους όταν στάθηκαν στη σιωπή να κοιτάζουν το παράπηγμα. Και τότε, ο Μάρβιντορ, νόμισε πως είδε μια φιγούρα να στέκεται εκεί μπροστά τους. Δεν κουνιόταν και, παρότι δεν έβλεπε τα μάτια της, ένιωσε ότι τον κοιτούσε κατευθείαν στα δικά του. Ένωσε το μαύρο παγωμένο βλέμμα της να μπαίνει μέσα στο μυαλό του και να φτάνει στη βάση της ύπαρξής του. Δεν είχε νιώσει ξανά ποτέ στη ζωή του κάτι τέτοιο.

“Τι είναι αυτό;” άκουσε κάποιον να λέει και να κάνει ένα βήμα πίσω. Τότε η φιγούρα χάθηκε και, πριν το μάτι προλάβει να ανοιγοκλείσει, ήταν ήδη εκεί, ανάμεσά τους. Μία μαύρη σκοτεινή φιγούρα, χωρίς δέρμα, χωρίς μάτια, χωρίς καν να διακρίνεται σώμα, χίμηξε πάνω τους και τσάκιζε τα κορμιά τους με αφύσικη ταχύτητα, διαλύοντας τις πανοπλίες τους σα να ήταν χάρτινες. Ουρλιαχτά πόνου, κουφάρια που έσκαγαν με δύναμη στο έδαφος, κλαδιά που έσπαζαν και αίμα να χρωματίζει αυτήν τη θανάσιμη φρενίτιδα, μέχρι που τίποτα πια δεν ακουγόταν ούτε κάποια κίνηση τάραζε το νεκρό περιβάλλον.

Ο Μάρβιντορ έστεκε μόνος του, ακίνητος, χωρίς να τολμά να κουνήσει καν τα βλέφαρά του, χωρίς να τολμάει να ανασάνει. Γύρω του νεκροί όλοι, διαμελισμένοι, και μονάχα ο ήχος της καρδιάς του γέμιζε τα αφτιά του. Και τότε εμφανίστηκε. Ένα ζωντανό σκοτάδι, έστεκε μπροστά του και τον παρατηρούσε. Είχε παγώσει από τρόμο και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα από το δέος που ένιωθε μέσα του. Τα πόδια του λύγισαν, κάνοντάς τον να γονατίσει, ενστικτωδώς.

Ο Σιθ άπλωσε αργά αργά τα χέρια του και, κάνοντάς τα να μακρύνουν σαν πλοκάμια, άρπαξε το αριστερό του χέρι και το δεξί του πόδι σφίγγοντάς τα, συνθλίβοντας τα κόκκαλά του, αποκόπτοντάς τα από το σώμα του. Ο Μάρβιντορ ούρλιαξε από πόνο και, σιγά σιγά, όλα έσβησαν γύρω του.

Μερικά μερόνυχτα μετά, ανιχνευτές έμαθαν από τις φυλές του Κάνταλουν πως και οι πενήντα ένας ήταν νεκροί στο λημέρι του Σιθ. Το νέο διαδόθηκε αστραπιαία στην Γκίλνταμορ και έπεσε σαν πέλεκυς στα κεφάλια όλων,

αφού ο Ρουν ήταν ο απόλυτος κυρίαρχος μιας δύναμης που ο ίδιος δημιούργησε. Χωρίς εκείνον, όλη η αυτοκρατορία των Λούβερ βρισκόταν στον αέρα.